

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 28-A DUPĂ RUSALII

(a Sf. Strămoși după trup
ai Domnului)
(Pilda celor poftiți la cină)

† SF. IER. DOSOFTEI,
MITROPOLITUL MOLDOVEI
† SF. MARI MC. EUSTRATIE,
AUXENTIE, EVGHENIE, MARDARIE
ȘI OREST

CHEMARE ȘI RĂSPUNS LA OSPĂȚUL STĂPÂNULUI

Duminica aceasta cu puține zile înaintea Praznicului Nașterii Mântuitorului Hristos a fost așezată de Sfinții Părinți cu o dublă semnificație. În primul rând, pericopa evanghelică de la Luca 14, 16-24 ne relatează pilda celor chemați la Cină, care însemnează chemarea pe care ne-o face Hristos Domnul prin Biserica Sa, nouă, tuturor, să participăm la Sfânta Liturghie și să gustăm din Ospățul Stăpânului, pregătit nouă de Dumnezeu. Aceasta e o chemare permanentă pe care Biserica o adresează credincioșilor săi până la sfârșitul veacurilor, cu punct de plecare din Joia cea Mare, când, înaintea Sfințelor Pătimiri, Mântuitorul a instituit Sfânta Euharistie, dând apoi poruncă: „Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea”.

Pe de altă parte, în această Duminică se face pomenirea Sfinților Strămoși după Trup ai Mântuitorului Hristos, care, „La plinirea vremii” s-a făcut Om, pentru mântuirea neamului omenesc, întrupându-se de la Duhul Sfânt și din pântecul Preacurat al Fecioarei Maria.

Sfânta Evanghelie ne spune că un om oarecare, sub chipul căruia Îl înțelegem pe Dumnezeu, a făcut Cină mare și a invitat pe mulți la ceasul Cinei, trimițând slujitorii să le spună: „Veniți că toate sunt gata”. Așa ne cheamă Hristos la fiecare Sfântă Liturghie să intrăm în comuniune cu El, împărțându-ne cu Trupul și Sângele Lui, devenind părtași Tainei coborârii Lui la noi spre mântuirea și sfințirea vieții noastre.

Unii ascultă chemarea și vin să se întâlnească cu El în Biserica Sa, să-L primească întru ei și prin har să dobândească bunurile Împărăției Cerești. Alții, și atunci și astăzi, refuză invitația de a participa la Cina Stăpânului și prin diferite motive-scuze, nu acceptă invitația, fiind prinși, zic ei, de alte priorități și având alte preocupări, care îi țin departe de viața spirituală. Așa ne spune și Sfânta Evanghelie: unul s-a scuzat că a cumpărat un teren (ogor) și că trebuie să-l vadă; altul și-a cumpărat 5

perechi de boi și merge să-i încerce; iar al treilea își motivează refuzul zicând că și-a luat femeie, deci s-a căsătorit, iar grijile casei nu-i mai permit să vină.

Refuzul invitațiilor de a rămâne în afara comuniunii cu Stăpânul este expresia libertății cu care ne-a înzestrat Dumnezeu, putem accepta sau refuza invitația care ni se face. Stăpânul nu se bucură de refuzul celor chemați, dimpotrivă, S-a întristat, chiar mâniat. Cu toate acestea nu-și anulează Cina pregătită din vreme, din cauza refuzului unora.

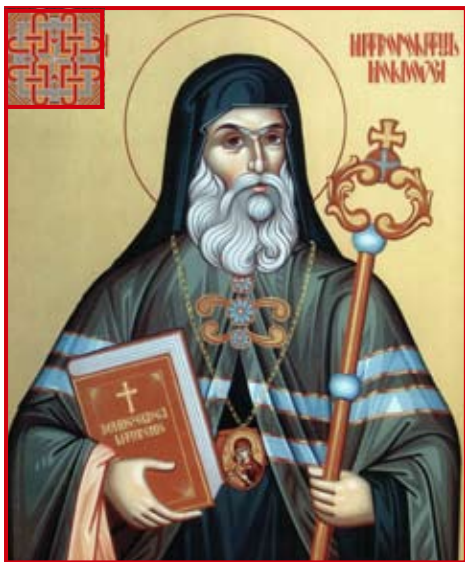
Trimite din nou pe slujitorul Său în piețele și în ulițele Cetăți ca să cheme pe alții: pe cei săraci, neputincioși, pe orbi și șchiopi și să-i aducă la Casa Stăpânului. Întrucât mai era loc, Stăpânul Hristos dorește să-și umple Casa Sa. De aceea, spune din nou slujitorului să iasă la răspântiile de drumuri și pe lângă garduri și să-i strângă pe toți nevoiașii, să se ospăteze din Cină.

În finalul evangheliei, Mântuitorul Hristos dă și sentința pentru cei care, deși invitați, L-au refuzat: „Vă zic vouă, că nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu vor gusta din Cina Mea”. E o chemare-mesaj și pentru omul zilelor noastre, secularizat, debusolat, alipit și înrobitor prea mult de grijile materiale ale vieții de aici și care a uitat parcă de perspectiva veșniciei pe care o are viața de aici.

Preocupările lui excesive pentru lucruri limitate și trecătoare îl fac să devină tot mai indiferent la chemarea lui Hristos, care în timpul Sfintei Liturghii ne oferă în Cina Euharistică să pregustăm bucuriile duhovnicești ale Împărăției lui Dumnezeu.

Fie dar, ca zilele de prăznuire ale Nașterii Mântuitorului Hristos să devină pentru noi toți momente de înălțare sufletească, de lumină și de bucurie spre Slava Celui născut în ieslea Bethleemului pentru mântuirea neamului omenesc. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL IERARH DOSOFTEI, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Astăzi, 13 decembrie, îl cinștim pe Sfântul Ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei. Poporul român, Biserica și cultura română au a-i aduce multe laude și recunoștință celui care a fost un demn ierarh al Moldovei. Cunoscut drept unul dintre cei mai mari cărturari români din secolul al XVII-lea, Mitropolitul Dosoftei are meritul de a fi primul poet național, primul traducător în limba română al cărților de slujbă religioasă, primul versificator al Psaltirii în tot Răsăritul ortodox, primul traducător în românește al unor cărți din literatura dramatică și istorică universală, primul cărturar român care a copiat documente și inscripții.

Se întoarce în țară, unde la Măn. Probota este tuns în monahism, primind numele de Dosoftei. Nu mult după aceea este hirotonit ieromonah. Pentru calitățile sale deosebite, la numai 34 de ani este ales episcop de Huși (1658-1660), apoi de Roman (1660-1671). Din 1671 este chemat la înalta slujire de mitropolit al Moldovei, de care se îngrijește până în anul 1686, când este nevoit să plece în Polonia. Atunci polonezii regelui Jan Sobieski intraseră în Moldova cu scopul de a-l atrage pe domnitorul Constantin Cantemir în lupta anti-otomană. Nevoii să se retragă, vor lua cu ei și moaștele Sf. Ioan de la Suceava, o parte din odoarele țării și pe mitropolitul Dosoftei. Acesta va trăi ultimii săi ani de viață la Zolkiev, în pământul de acolo fiind și înmormântat (1693). Departe de țară, dar cu grijă de cele ale Bisericii și

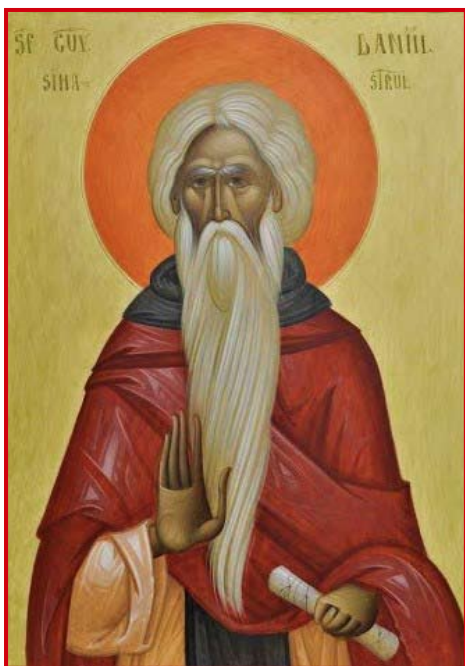
de poporul cel binecredincios, păstrează legătura cu cei rămași aici, continuându-și opera cărturărească.

S-a îngrijit mai ales de învățătura păstoriților săi. Traduce Psaltirea și cărți de slujbă în limba românească, cum ar fi Liturghierul, Octoiul sau Molitfelnicul, dar și Viețile sfinților. Tipărește în tipografia de la Iași multe cărți bisericești sau cu conținut religios, dar și cărți de istorie, preocupându-se astfel de învățătura poporului. Cea mai mare realizare a sa pe tărâm cărturăresc este Psaltirea în versuri, pentru că a înțeles că așa ea poate ajunge mai ușor la inima credincioșilor.

Pentru viața sa pusă în slujba lui Dumnezeu și călăuzirea luminată a turmei sale a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română în anul 2005, cu zi de prăznuire 13 decembrie. ❖

Pe numele de mirean Dimitrie Barilă se naște în 1624 la Suceava. Părinții săi Leontie și Misira, binecredincioși creștini, români de neam, aveau rudenii în Transilvania și în ținutul Liovului.

Atras de cuvântul lui Dumnezeu, dar și de învățătura bună și folositoare, va avea parte de o educație aleasă, ajungând la Liov, în vestul Ucrainei de azi. După ce a învățat cu renumiți dascăli din Moldova, Sf. Ier. Dosoftei ajunge la Școala Frăției Ortodoxe de la Măn. „Adormirea Maicii Domnului“ din Liov unde a învățat, printre altele, greaca, latina, slavona bisericească, polona și ucraineana.

Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul

ascultarea și smerenia în toate cele încredințate, a primit chipul îngeresc al vieții călugărești odată cu numele de David.

Dar dorind mai multe nevoițe duhovnicești și liniște pentru rugăciune, s-a retras la Măn. Sf. Lavrentie, lângă satul Laura de astăzi, nu depărtare de Rădăuți. Ziua lucra împreună cu frații din sfânta mănăstire, iar noaptea și-o petrecea în chilie sa, în neconțință rugăciune și priveghere. Cu sfatul părintelui său duhovnicesc, ce-i cunoștea râvna și dorința neîncetată după Dumnezeu, egumenul i-a dat schima cea mare și i-a pus numele Daniil.

După primirea schimei, înainte de anul 1450, cu binecuvântarea starețului său se retrage în codri pe valea pârâului Vițâu, azi localitatea Putna. Aici, cu ajutorul ciobanilor și al altor cinstitori ai sihaștrilor, a săpat într-o stâncă o chilie, vestită și azi, nu departe de Putna. Cuv. Daniil începe să fie cercetat de mulți credincioși pentru sfat și pentru tămăduire sufletească și trupească. Cronica lui Ion Neculce și alte multe însemnări din paginile de istorie ale neamului și Bisericii ne arată că Sf. Ștefan cel Mare a fost unul din nenumărații fii duhovnicești care l-au cercetat, începând de pe la anul 1451. Ajungând pe scaunul Moldovei în 1457, Sf. Ștefan cel Mare și-l alege duhovnic pe Cuv. Daniil Sihastrul. Ascultându-l, Sf. Ștefan cel Mare a apărât

Biserica lui Hristos și țara Moldovei, câștigând 47 de războaie și înălțând 48 de biserici. Sf. Ștefan cel Mare și Cuv. Daniil vor alege împreună locul Măn. Putna, amândoi fiind cinstiți drept ctitori aici.

După anul 1470, Cuv. Daniil se retrage în pădurile de lângă Voroneț, la Stânca Șoimului, fiind și aici căutat de mulți credincioși. Tot aici îl vizitează Sf. Ștefan cel Mare după înfrângerea de la Războieni din 1476. Cuv. Daniil l-a sfătuit să continue luptele cu turcii, prevăzând că va birui, ceea ce s-a și întâmplat. În amintirea acestei victorii, în anul 1488, domnitorul a construit Măn. Voroneț. După sfințirea mănăstirii, Daniil se mută de la chilie în mănăstire. Aici își petrece ultima parte a vieții, fiind ales egumen al mănăstirii.

Sf. Daniil Sihastrul și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos în 1496, plâns de marele Voievod Ștefan al Moldovei și de toți ucenicii săi de la Putna și Voroneț. Cuvintele de pe piatra de mormânt a cuviosului, pusă de Sf. Voievod Ștefan cel Mare: „Acesta este mormântul Părintelui nostru David, schimnicul Daniil”, ne arată legătura fiului cu părintele său duhovnicesc.

În anul 1992, la 21-22 iunie, Sinodul B.O.R. l-a canonizat în mod solemn, împreună cu alți sfinți din România, rândindu-i-se Cuv. Daniil Sihastrul ca zi de prăznuire 18 decembrie. ❖

Născut la începutul secolului al XV-lea din părinți dreptcredincioși, într-un sat din ținutul Rădăuți și primind la botez numele de Dumitru, a fost de mic cuprins de o râvnă deosebită pentru cele duhovnicești. La 10 ani a fost dat să învețe la Măn. Sf. Nicolae din Rădăuți și în scurt timp se spune că a învățat Ceaslovul și Psaltirea pe de rost.

După 5 ani de ucenicie, văzându-i-se faptele sale bune, iubirea de multă rugăciune, privegherile de toată noaptea și vădindu-se

SFÂNTUL MUCENIC SEBASTIAN

În anul 2017, înainte de sfințirea Bisericii Șerban Vodă, ne-a fost dăruită de către Arhiepiscopia Romano-Catolică de Milano și o părticică din moaștele Sfântului Mucenic Sebastian. PF Patriarh Daniel ne-a dat binecuvântarea de a primi și a scoate la închinare aceste moaște, ele fiind încrustate în icoana Sf. Sebastian și așezate în biserică spre închinare doar în ziua sa de prăznuire, adică 18 decembrie.

Eparhul, bolnav de podagră, a primit pe Sf. Policarp și Sebastian și învățând de la ei credința cea bună, a sfărâmat idolii la care se închina, pocăindu-se pentru păcatele sale, și așa a fost botezat împreună cu fiul său.

Împăratul Dioclețian a poruncit ca Sf. Sebastian să fie dus afară din cetate, legat de un stâlp, gol, și să-i fie străpuns trupul cu săgeți. Ostașii, crezând că a murit, l-au lăsat acolo. Dar o femeie l-a luat și ducându-l în casa sa, l-a îngrijit și acesta s-a vindecat. Sfântul s-a dus atunci la Dioclețian ca să-i arate ce face dreapta credință. Împăratul a poruncit să fie prins și bătut cu bețe până la

moarte. Deși păgânii i-au aruncat trupul în groapa de gunoi, sfântul s-a arătat în vedenie unei femei credincioase, Luchinia, spunându-i să-i ia trupul și să-l îngroape în catacombe, lângă mormintele apostolilor. Și a făcut femeia întocmai.

Catacomba s-a numit „Biserica Apostolilor”, pentru că trupurile Sf. Ap. Petru și Pavel au fost așezate aici în timpul persecuției lui Vespasian (258) pentru a nu fi defăimate. Constantin cel Mare ridică un edificiu mult mai mare în cinstea celor doi apostoli. În secolul al VII-lea, catacomba era cel mai mare centru de pelerinaj. ❖

Sfântul s-a născut în cetatea Narvoniei și a copilărit și a învățat carte la Milano. Martirizat pe data de 20 ianuarie 287 la Roma, este pomenit de ortodocși și greco-catolici în ziua de 18 decembrie, iar de romano-catolici și protestanți pe 20 ianuarie.

S-a înrolat în armata romană în anul 283 pentru a-și ajuta semenii creștini. Apreciat de împărații păgâni Dioclețian și Maximian, a fost făcut căpitanul gărzii pretoriene și mai apoi senator. Pe creștinii pe care nu îi putea elibera, fiind prigoană, îi sfătuia să se jertfească pentru Domnul, el însuși fiind dornic să pătimească pentru Hristos. Aștepta doar momentul potrivit pentru aceasta.

Mergea des la Marchelin și Marcu, doi frați care fuseseră prinși și chinuți pentru că-L mărturiseau pe Hristos. Într-o zi, pe când îi sfătuia să nu se închine zeilor, ci să îndure cu bărbăție muncile, a strălucit peste fața lui o lumină dumnezeiască, încât toți s-au înspăimântat. O femeie care-și pierduse de șase ani glasul și-a recăpătat vocea pentru rugăciunile Sfântului. Iar mulți păgâni au dorit să se creștineze.

Nicostrat, păzitorul celor închiși, a ordonat ca toți să fie aduși la el. Sf. Sebastian le-a dat învățătură mântuitoare, iar Nicostrat i-a dezlegat pe toți ca să fie duși la Sf. Policarp, preotul, care i-a și botezat. 64 de oameni, împreună cu Claudiu logofătul și cei doi copii bolnavi ai săi, au fost botezați, mulți vindecându-se de bolile ce le aveau.

Aflând eparhul că Marchelin și Marcu nu vor să se închine zeilor, l-a chemat la sine pe tatăl acestora, Tracvilin, și au vorbit despre Dumnezeu și cum i-a adus botezul vindecare.

Ferestre către frumos

❖ A rânduit Dumnezeu să am între „apropiații cei mai apropiați” un om, care în fiecare zi, la miezul nopții se trezea, deschidea o fereastră ce dădea spre răsărit și se ruga în fața ei, cu privirea adâncită prin puzderia de stele. Aceasta era icoana lui.

Fără excepție, seară de seară, citea un capitol din Biblie. În acea zi citise Capitolul 14 din Evanghelia lui Ioan. Nu reușise să priceapă, cum poate fi fizic posibil ca Sfânta Treime să coboare și să își facă locaș la el (Ioan 14, 22-23). Nu mică i-a fost mirarea când, în noaptea aceea, în icoana lui a apărut Cineva de dincolo de hotarul dintre viață și Viață. Au urmat trei zile în care era atât de plin de dragoste, încât a crezut că o să moară. Inima lui, toată ființa sa, erau dureros coplesite de atâta iubire. Apoi minunea a dispărut.

A locuit pentru încă ceva ani în acea casă, după care a fost obligat să se mute. La plecare a luat cu el câteva lucruri și, în inimă, fereastra plină de Cer. Lucrurile nu s-au oprit aici. Au urmat momente unice, dar a le scrie aici este imposibil, din cauza spațiului disponibil. **(Laurențiu Constantinescu)**

❖ Doi bolnavi erau într-un salon de spital. Unul avea patul lângă fereastră, celălalt în partea opusă.

Cel care nu era lângă fereastră își dorea să mai știe cum e lumea de afară, dar boala îl țintuia în pat. Atunci cel de la fereastră a început să-i descrie copaci

înverziiți, copiii jucându-se, îndrăgostiți plimbându-se mână în mână și alte lucruri frumoase.

Această situație a durat câteva săptămâni. În acest timp bolnavul care era țintuit în pat a început încet-încet să se înzdrăvească. Într-o zi pacientul de la fereastră a fost externat.

Colegul de salon i-a luat locul în patul de la fereastră. Dar, surprins, a văzut că în fața ferestrei era doar un zid. Apoi a aflat că fostul lui coleg de salon era și nevăzător.

Și atunci și-a dat seama că tot ce-i povestise acesta era ca să-i trezească lui dorința de a se vindeca și de a trăi. **(Livia Smeu Stoian)**

❖ Am construit în grădina mea, aflată în apropiere de București, o magazie de scule cu un geam mic, deasupra căruia am scris cu litere colorate: „Fereastră cu vedere la mare.”

Cineva m-a întrebat dacă mi-am pierdut mințile. Cum o să se vadă marea de la mine din grădină?

I-am răspuns că geamul e orientat spre sud-est și dacă cineva are o privire ageră care poate ocoli obstacolele și se curbează mereu după linia orizontului, îi garantez că la un moment dat va vedea marea. **(Florin Ștefănescu)**

Trei ferestre minunate, cu trei perspective generate de privirile care trec prin ele, dar mai ales de persoanele care le-au deschis. Doamne-ajută! ❖

MERINDE DUHOVNICEȘTI PENTRU POSTUL CARE NE-A MAI RĂMAS

„Fiul meu, să nu se depărteze
acestea dinaintea ochilor tăi;
păstrează înțelepciunea și buna
chibzuială” (Pilde 3: 21)

În fiecare zi primesc, de mai mulți ani, un cuvânt, o pildă sau un gând de la Părintele Ignatie. Am avut marea binecuvântare ca acum aproape 20 de ani să-l fi cunoscut. Eram în aceeași grupă la facultatea de teologie. Ne vedeam rar, doar la examene. Nu vorbeam mult. De altfel nici cu ceilalți colegi. Unii preoți, alții călugări, mulți mireni. Dar firul nevăzut al credinței ne-a unit, ne-a apropiat într-un fel special. Pentru că mulți dintre ei erau speciali. Oameni ai rugăciunii, în căutarea lui Dumnezeu.

Mai apoi fiecare s-a dus la locul său. Ne-am urmat drumul nostru în viață. Cel mai important este cel spiritual, adică drumul spre mântuire. Pe acest drum încă suntem toți uniți. În duh de cele mai multe ori. Iar noi, cei din lume, simțim și știm cu siguranță că avem o rugăciune în plus acolo în ceruri. De la colegii noștri care sunt în mănăstiri sau care slujesc la sfintele altare. Deși nu mai vorbim unii cu alții aproape deloc.

De o bună bucată de timp primesc zilnic un mesaj pe whatsapp de la Părintele Ignatie. Care cuprinde – invariabil – o frază dintr-un verset biblic, o pildă sau un cuvânt de întărire și o binecuvântare, neuitând să-i pomenească pe sfinții zilei. Fără alte mesaje înapoi decât foarte rar. Stăruința cu care trimite zilnic aceste gânduri (evident, nu numai mie) mă face să mă gândesc la stăruința cu care Dumnezeu bate zilnic la ușa inimii noastre. De multe ori mă gândesc cât de mult mă iubește Dumnezeu. Și o face în mii de feluri. Iar eu nu-mi croiesc aripi să încerc să zbor în întâmpinarea chemării Lui. Desigur, chemarea lumii e cea pe care o aud în mine cel mai des...

Din aceste mărgăritare, pe care eu le simt ca un semn și o binecuvântare de la Dumnezeu prin oameni, vă dăruiesc câteva acum, cu nădejdea că mai ales acum, în post, privim mai mult în sufletul nostru pentru a-L căuta pe Hristos, Prunc ce vine să aducă Mântuirea. Și, poate, pentru ca să devenim și noi, pentru cei apropiați un părinte Ignatie, pentru a face cunoscută iubirea lui Dumnezeu față de oameni.

❖ Un om îl întreabă pe un înțelept:
– Îl caut pe Dumnezeu! I-am văzut peste tot semnele și bunăvoința, adevărurile, minunile. Dar aș vrea să-I văd chipul!

– Uite, vezi muntele din fața ta? Mută-l cu palmele tale și poate, astfel, vei găsi ceea ce cauți!

Cu palmele goale, omul purcese la treabă și piatră cu piatră, mută muntele folosindu-și trupul, sufletul și mintea. După mulți ani se întoarse la înțelept.

– Am mutat muntele, cum mi-ai spus, dar n-am văzut chipul lui Dumnezeu!

– Vezi apa, care curge prin preajma muntelui? Cu brațele tale, schimbă-i cursul!

Omul osteni mulți ani și schimbă albia râului, dar pentru că nu găsi astfel chipul Creatorului, se întoarse la înțelept.

– Inima ta ai cercetat-o? I-a întrebat înțeleptul.

– Am fost prea ocupat cu mutatul muntelui, schimbarea albiei râului, cu vorbele multe, cu oamenii, cu viața...

– Omul nu caută decât ceea ce este deja în el. Ești pe drumul cel bun și vei

găsi fără îndoială ceea ce cauți. Chipul lui Dumnezeu nu se revelează dintr-o dată, ci se adună, picătură cu picătură, ca roua. Mai ușor muți un munte, mai degrabă schimbi albia unui râu, decât să-l vezi pe Dumnezeu, dacă nu i-ai făcut casă în sufletul tău!

❖ Cel mai mare vei fi atunci când te vei preschimba pe tine, cu gândul, în nimic; când te vei ridica cu duhul până la Duhul cel nesfârșit și nemărginit, și vei privi din înălțime și din depărtare la tine ca asupra unui lucru, tot așa de nepărtinitor precum privești acum, în trup, toate celelalte lucruri din jurul tău; când, din acea depărtare și înălțime, vei privi asupra ta ca la cineva care a murit, ca la cineva risipit în praf și cu desăvârșire pierit; și vei simți toate celelalte trupuri – pe toate și pe fiecare – ca pe propriul tău trup; când vei via întru Nemurire și Viață, și vei privi lucrarea neînsemnată și zadarnică a morții și vei privi însăși moartea în trecut; zic în trecut, dar unul fără prezent și viitor. Atunci moartea, care neconținut amenință să-ți ia trupul, nu-ți va părea mai de temut decât vântul care amenință să-ți ia pălăria, deoarece atunci vei cunoaște că sufletul tău poate ființa și fără de trup, ca și capul fără de pălărie.

❖ Despre trei lucruri nu te grăbi să vorbești: despre Dumnezeu, până ce nu-ți întărești credința în El; despre păcatul altuia, până ce nu-l cunoști pe al tău; și despre ziua de mâine, până ce nu se luminează de ziuă. ❖

Maria Buleu

Dezbateri „crucială” la Curtea Constituțională

Așa cum v-am anunțat într-un număr anterior al ziarului nostru „Cuvântul care zidește” (nr. 49/2020), în data de 9 decembrie 2020, Curtea Constituțională urma să dezbată sesizarea președinției României referitoare la Legea pentru modificarea art. 7 din Legea educației naționale nr.1/2011. Această lege a fost modificată de Parlament pentru a interzice în școli orice activitate care aduce în fața elevilor problema identității de gen. Președintele

a refuzat să promulge modificarea, argumentând că este neconstituțională. Dezbaterile de la Curtea Constituțională a fost din nou amânată pentru data de 16 decembrie 2020.

Să ne rugăm ca judecătorii Curții Constituționale să analizeze cu armele adevărului și moralității, gândindu-se la faptul că toți copiii au nevoie să primească în școli o educație neideologizată și adecvată vârstei și inocenței lor. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13 - 20 DECEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului)
Miercuri 16.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 18.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 19.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 20.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie